

ἀκράνοιγμα τό, ἀμάρτ. ἀκράνοιγμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) 'κρόν-νοιμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκρας καὶ τοῦ οὐσ. ἀνοιγμα.

Μικρὸν ἢ ἐλαφρὸν ἀνοιγμα πράγματός τινος, οἶον θύρας κττ., ἔνθ' ἀν. : Σ τὸ 'κρόν-νοιμαν τῆς πόρτας ἐσηκώθηκα Κύπρ.

ἀκρανοίγω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) 'κρανοίγω (Ἀκρίτ. 99) 'κρον-νοίω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. ἀνοίγω.

Μόλις καὶ ἐλαφρῶς ἀνοίγω ἔνθ' ἀν. : 'Κρόν-νοίξε λ-λίον ἡν πόρταν Κύπρ. Ἐκρένοιξα τὴν πόρταν κ' ἐτέρεσα ἀπὸς Τραπ. || Ἄσμ. :

'Εκρόν-νοίξεν τ' ἀμ-μάδκια του τῶαὶ κόφκει τὰ ραφίδκια Κύπρ.

Σιλιάδες λόγια νὰ μοῦ ποῦν, καρκιά μου ἔν' τῶι ἀν-νοίει, ἄν δὲν δῶ τὴν ἀγάπην μου τὴν πόρταν νὰ 'κρον-νοίη

(ἔν' τῶι ἀντὶ δὲν 'κί = δὲν) αὐτόθ.

'Εξύπνησεν τὸ 'εκρόν-νοίξεν τὰ μαῦρα της ἀμ-μάδκια αὐτόθ. Πβ. καὶ ELegrand Chansons 188 «κρανοίγει τὰ ματάκια του, ἔκοψεν τὸ ραφίδι».

ἀκράνοιχτα ἐπίρρ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Περίστασ.) κ. ἀ. 'κράνοιχτα Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) 'κρόν-νοιχτα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκράνοιχτος.

1) Ὀλίγον τι ἀνοιχτά, ἡμιάνοιχτα Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύπρ. : Ἀφηκες τὴν πόρταν 'κρόν-νοιχτα τῶαὶ μπαίν-νει ἀέρας Κύπρ. 2) Ὅλως διόλου ἀνοιχτά Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Περίστασ. Σαρεκκλ.) : 'Κράνοιχτα φῆκες τὸ σπῖτι καὶ δὲ φοβᾶσαι μὴν ἔρθουν οἱ κλέβδες ; (κλέπται) Σαρεκκλ. Συνών. ὁ ρ θ ἀνοιχτα.

ἀκράνοιχτος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀκράν'χτους Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀκράνοιγος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) 'κράνοιχτος Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) ἀκρόνοιχτος ΙΓρυπάρ. Σκα-ραβ. 50 'κρόν-νοιχτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκρανοίγω.

1) Ὀλίγον ἀνοιχτός, ἡμιάνοιχτος Βιθυν. (Προῦς.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) —ΙΓρυπάρ. ἔνθ' ἀν. : Ἀφησ' τὴν πόρταν 'κρόν-νοιχτην γιὰ νὰ θωροῦμεν νάκ-κον κόσμον Κύπρ. Ἐφέκεν τὴν πόρταν τῇ μαντρί' ἀκράνοιγον κ' ἐξέβαν τ' ἀρνία Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

'Αφησ' τὴν πόρταν 'κρόν-νοιχτην τῶαὶ τὸ λυχνάριν ν' ἄφτη Κύπρ.

Τὰ δέγκα της ἐμείνασιν 'πάνω του κλειδιασμένα

τῶαὶ 'κρόν-νοιχτα τ' ἀμ-μάδκια της καρτζίν του γυρισμένα (κλειδιασμένα=στερεωμένα ὡς διὰ κλειδός, καρτζίν=ἀπέναντι) αὐτόθ.—Ποίημ. :

Πᾶρε τὸ μύρο τὸ ἀλαφρὸ | τοῦ ἀκρόνοιχτου ροδοστεφάνου ΙΓρυπάρ. ἔνθ' ἀν. 2) Καθ' ὅλοκληρίαν ἀνοιχτός Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) : Φῆκε τὴ θύρα 'κράνοιχτη Σαρεκκλ. Συνών. ὁ ρ θ ἀνοιχτος.

ἀκράνουδος ὁ, Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκράνης.

Συνομήλικος, ἐταῖρος.

ἀκράπι τό, Ναύστ. Σῦρ. (Ἑρμούπ.) ἀκράπ' Θράκ. (Μάδυτ.) Πόντ. (Χαλδ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀκρέπ' Θράκ. (Κομοτ.) ἀκράπ' Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *akrebi*.

1) Σκορπίος Θράκ. (Κομοτ. Μάδυτ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ. ἀ. : Ἐσκότωσα ἔναν δλήμανρον ἀκράπ' Κοτύωρ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐπιβλαβής, μοχθηρὸς Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ. ἀ. : Μὴ πᾶς κοντά του κ' εἶναι ἀκράπ' Ἀρτάκ. Πάνορμ. 2) Ὡς ναυτικός ὄρ., ἡ δευτέρα τρόπισ Ναύστ. : Τὸ ἀκράπι τῆς καρένας. β) Τὸ δεῦτερον ποδόστημα Ναύστ. : Τὸ ἀκράπι τοῦ ποδοστίμου. γ) Ἡ δευτέρα στεῖρα Ναυστ. : Τὸ ἀκράπι τοῦ κορακιού.

ἀκραπολύω ἀμάρτ. ἀκραβολῶ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄκρα καὶ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμπολῶ.

Ἀφίνω ὀλίγον.

ἀκραργῶ Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀκραργῶ. Πβ. Θρῆν. Κωνπλ. στ. 846 (ἔκδ. ELegrand) «τὸν Τοῦρκον ἂν ἀφήκετε 'ς τὴν Πόλιν ν' ἀκραργήση, | θέλει παχύνειν τὸ θηριὸν καὶ θέλει δυναμώσει».

Ὀλίγον τι βραδύνω : Ἀκράργησες νά 'ρθῆς. Ἀκραργεῖ τὸ βράδυ ὁ πατέρας μου νά 'ρθῇ.

ἀκράσιτος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κρασιστός <κρα-σίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ πιὼν οἶνον : Δὲν ἀπομένει ποτές του ἀκράσιτος. Συνών. ἀκράσωτος 1.

ἀκρασόβρεχτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κρασοβρεχτός <κρασοβρέχω. Πβ. κρασοβρεξιά.

Ὁ μὴ βραχεῖς δι' οἶνου, ἐπὶ τοῦ ταφέντος ἐν βία ἢ ἀδιαφορία ἄνευ τῶν παραδεδομένων ἐθίμων. : Τὸν ἔθα-ψαν ἀκρασόβρεχτο.

ἀκράσωτος ἐπίθ. Μακεδ. (Βογατσ.) ἀκράσουτους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κрасωτός <κрасώνω.

1) Ὁ μὴ πιὼν οἶνον, ἄοινος Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. ἀκράσιτος. 2) Ὁ μὴ κηλιδωθείς, ὁ μὴ ρυπανθείς διὰ χυθέντος οἶνου Μακεδ. (Βογατσ.)

ἀκράτητα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 62.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκράτητος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀκατασχέτως, ἀκαθέκτως : Κυνηγοῦσα τὴν χαρὰν ἀκράτητα.

ἀκράτητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀκράτητους Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀκράτετος Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀκράτηχτος Κρήτ. ἀκράτιγος Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀνεκρά-τιγος Γ'Αθάν. Δέκα ἔρωτ. 112.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκράτητος.

1) Ἀκατάσχετος, ἀκάθεκτος, ὁρμητικὸς λόγ. σύνηθ. : Ἀνθρώπος ἀκράτητος. Γυναῖκα ἀκράτητη. Ἀλογο ἀκρά-

